

nale Arbeidsbureau te Genève. Eén anecdote van de vele, die bewaard zijn gebleven, vermelden wij hier. Goudriaan stond bekend als iemand, die - in tegenstelling tot zijn collega's, die hun reiskoffers door hun vrouwen lieten inpakken - zelf zijn bagage regelde. Hij zou daarvan de secretaris J. Stakenburg, die hem meestal vergezelde, graag eens een staaltje geven. Maar toen die secretaris uit Genève terugkwam en zijn koffer open ging, bleken rok en smoking, in proppen 'weg-gestuwd', zó verformfaaid, dat zij nauwelijks meer draagbaar waren!

Maatschappelijke bewogenheid en algemene interesse buiten het 'beroep' komen, zo al niet in het bovenstaande, tot uitdrukking op cultureel gebied. Dat is een intiemere cirkel, waarin de reder Goudriaan zich beweegt. Van zijn huis, eerst in de Kralingse Hoflaan, een riant herenhuis, en later op de 'Iepenhof' maakt hij een klein kunstcentrum. Zo groots als een D.G. van Beuningen, een 'Sir William' (Van der Vorm) maakt hij het niet, maar met veel smaak beperkt hij zich tot Jan Steen, Jacob en Isaäk van Ostade of Jacob van Ruysdael. Na negen jaar getrouwd te zijn, wordt hij vader; er kruipen kinderen over de vloer, een ongekende belevens. Het eerste, een dochttertje, overlijdt als peuter. Daarna volgen Albert Willem, die later in Nigoco bestuurder wordt, en Johanna Margaretha Alida¹³).

Zijn zoon en dochter zijn, net als hij, door de Muzen gekust. De 'Iepenhof' zal, na 1929, steeds voor kunstenaars openstaan, zoals bij Van der Mandele in 'De Boogerd'. Bedrijfsleven en kunst, Rotterdam heeft aan deze combinatie haar culturele leven al anderhalve eeuw min of meer te danken gehad! Heel ons bezit aan musea, bibliotheken, kunstacademies, concertgebouwen, schouwburgen is voor het overgrote deel opgebouwd door de ondernemers, die beseften dat bij het liberale 'brood' ook 'spelen' behoren. Maar deze klassieke typering zou tekort doen aan hun streven - ook aan Goudriaans beweeg! Er school steeds deze motivering achter: het kan een wereldstad alleen maar economisch goed gaan, als daarin ook sociaal-culturele voorwaarden worden geschapen, waaraan iedereen deel kan hebben. En ook omgekeerd: een stedelijke gemeenschap leeft niet bij de gratie van daaglijks werk alleen; arbeid wordt dan slechts zinvol, indien deze kan worden opgenomen in een groot verband van musische scheppingen. De deskundige, de 'vakman' moet de knepen van zijn vak - wij hebben het in andere publicaties al